

paa Isen. Jeg kom her til samme Resultat som ved Skiagtåt, at Isen lader sig vel passere med en ringe Bagage paa Ryggèn; men at føre en Slæde frem, idetmindste med nogen syn-derlig Fremgang, anser jeg ogsaa her for ugjorligt. Bjergarten her er Granit, der undertiden bliver smukt porfyritisk ved store udfilte Feldspathkrystaller. Herfra gik vi til det inderste beboede Sted i Sermilik kaldet Igdlomiut. — For Konebaade er det Indre af denne Fjord næsten altid ufremkommelig om Sommeren paa Grund af den store Masse Is, Bræen i Bunden af Fjorden stadig skyder ud; kun om Foraaret skulle Kajakter kunne naae helt op til Bræen, hvor den udmunder. Kysten paa denne Side af Sermilik er forholdsvis flad, hvorimod den modsatte Side, der dannes af mægtige Sandsten og Traplag, hvis øverste Top er Niimausaf, er høi og steil (se Tegning XIII a. og Fotografiet 9). — Efter paa Hjemveien igjen at have opholdt os i et Par Dage ved Narssaf gik vi ind i Lunugdliarfik til Siorarssuit. Her findes der, ligesom lige overfor paa den anden Side af Fjorden, en tydelig Overgang fra Syenit til den sodalith- og eudialytholdige Varietet; men paa dette Sted gaar Syeniten, der er storkornet, tydelig, og paa hvis Spalter der i rigelig Mængde er udfilt Kieselsyre som store, flere Centimeter lange Quarzkrystaller, ved Overgangen gennem en grøn Korsten næsten jaspislignende Masse over i en ren, hvidgrøn Quarzit. Denne Quarzit, der efter de ydre Forhold at dørame, — en mikroskopisk Undersøgelse har jeg endnu ikke foretaget —, er fuldstændig lig med de ovenfor flere Gange omtalte grønne Quarzitlag, maa dog i geognostisk Henseende anses for at være forskjellig fra denne; thi medens hin hører til de øverste Lag af de Rester, der endnu er tilbage af den røde Sandstensformation, ligger denne her umiddelbart under den røde Sandsten, der dels findes lidt Sydøst for dette Sted, dækkende Graniten, dels danner et af de øverste Lag i det i Nærheden liggende Fjeld Nunasornarsaf. En lignende men ikke saa tydelig Overgang mellem Syenit og Quarzit findes ved Narssaf. Denne Quarzit er altsaa vistnok ældre end den røde Sandsten, og man kan derfor let forklare sig, hvor Materialet til de mange Quarzitruillesten, der forekomme i Sandstenen, hidrøre, og behøver derfor ikke med Ringel at søge det langt borte. Gaar man herfra Siorarssuit op paa Nunasornarsaf, finder man Sodalithsyeniten, der efterhaanden gaar over i Syenit, fra Stranden til en Høide af ca. 440m, hvor det dækkes af et horisontalt Traplag, der er gennemstaaet af en 3m bred Gang af en granitlignende Masse. Denne Masse bestaar af en rød Feldspath, sort Glimmer og meget svage Spor af Quarz; det er det eneste Sted, hvor jeg har set Graniten gennembrude Sandstenen eller Trappen. Herover følger et 6—10m mægtigt Lag af Quarzit, der er gennembrudt og dækket af Trap, der danner Toppen af Fjeldet, der ligger 772m over Havet. Tegning XV viser den vestlige Ende af Toppen af Nunasornarsaf, set fra Siorarssuit. Skraaningerne af Sodalithsyeniten ere paa nogle Steder dækkede med en Storpe af et eiendommeligt Konglomerat, hvori Stenene ere mere og mindre afrundede Sodalithsyenitstykker, og Bindemidlet er en graa Lerart, opstaaet ved denne Bjergarts lette Forvitterlighed. Ligesom ved Narssaf findes der her i en Lerskrant indtil en Høide af 6, sm Skaller af Bløddyr; men de ere her tilstede i større Mængde og godt bevarede. Det er af de samme Dyrarter som dem, der endnu leve her ved Kysten; men Skallerne ere større og langt tykkere end de nulevendes. Længs den steile Kyst Mångorsfual gik vi herfra ind i Røngerdluarsuit og sloge Telt ved Foden af Nunasornarsaf. Tegning XVI og Fotografiet 10 viser dette karakteristiske Fjelds Østside, set fra den modsatte Side af Fjorden. Som Kortet viser er Sodalithsyeniten her den fremherskende og gaar dels i horisontal Retning, henimod Øden Niaornarsaf, dels i vertikal Retning, tilfjelds, over i almindelig Syenit. Paa den lille Ø og ved Teltpladsen, se Tegning XIV b., findes, foruden flere sjældne Mineraller, hvorblandt jeg fandt 4 eller 5, der ikke før ere kjendte herfra, den største Mængde af det eiendommelige Mineral Eudialyt, der hidtil er fundet i Grønland. Den største Mængde af Aluforsnit derimod fandt jeg ca. $\frac{1}{2}$ Mil fra Lunarmiut, se Tegning XII. Gaar man op ad Nunasornarsaf, hvilket paa Grund af dens Steilhed ikke kan ske ligefrem, men kun i Zigzag, hvad der i høi Grad vanskeliggjør et Overblik, finder man, at Sodalithsyeniten kun naae til en Høide af ca. 50m, den gaar da over i Syenit og Granit, der i en Høide af ca. 300m dækkes af en dels sort, dels hvid Quarzitsandsten og i en Høide af 585m dækkes denne igjen af Trap, der fortsætter til Toppen, der, som ovenfor nævnt, er 772m over Havet. Toppen er isffuret i Retning af Fjordene. Der, hvor jeg denne Gang besteg Nunasornarsaf i Kløften tilhøre paa Tegningen, hvor en mægtig Røuse skuler Grændsen mellem Graniten og Sodalithsyeniten, saas ikke Traplaget under Sandstenen saaledes som paa NB. Siden; men at den dog ogsaa findes paa denne Side, veed jeg fra min tidligere Reise i 1874, da jeg besteg dette Fjeld noget vestligere. Paa Østfiden af Fjorden naaer Sodalithsyeniten, se Tegning XIII b. og Fotografiet 11, sin største Høide ca. 660m paa den nordligste af Pattsjeldene, Zviangussaf, der er 846m høit. Toppen bestaar af Granit. Den ogsaa i Afstand, saaledes som Tegningen viser, skarpt markerede Grændse mellem den overliggende Granit og den underliggende Syenit, hidrører,